

De vergismoord

Colofon

ISBN: 978 94 6365 854 6

1e druk 2026

© 2026, Joop Hoekman

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De vergismoord

Joop Hoekman

Eerder verschenen van Joop Hoekman bij uitgeverij Elikser:
Hebzucht (2021)
Beroepsgeheim (2024)

Voor onze kleinkinderen

Cheyenne

Chamena

Melle

Giovanni

Amy

Luuk

Mads

Jur

Merel

Hoofdstuk 1

Het was kil op deze vroege voorjaarsochtend. Weliswaar scheen de zon al uitbundig, maar de koude nacht met temperaturen net onder het vriespunt had het landschap, bestaande uit licht glooiende weilanden, in de buurt van het dorp Vaassen, net onder de rook van Apeldoorn, veranderd in een wit en groen gekleurde deken. De dauwdruppels zaten als kleine witte pareltjes aan het gras gekleefd. Op de plek waar de weilanden overgingen in de bosrand van de landgoederen van Paleis Het Loo lag de schitterende manege “De Mariahoeve”. Direct na de aankoop, alweer een paar jaren geleden, had de eigenaar met de nodige voortvarendheid de meeste oude gebouwen van het zwaar verwaarloosde complex gesloopt en een vrijwel nieuwe manege laten bouwen. Kosten noch moeite waren gespaard en binnen een jaar stond er een paardenmanege met een bewonderenswaardige uitstraling. Het gebouw bestond uit een aansluiting van een grote met riet gedekte boerderij met daarachter een stallencomplex waarin enkele tientallen paarden konden worden ondergebracht. Achter de stallen was een riant hal gebouwd waar ook bij slechte weersomstandigheden het trainen van de wedstrijdpaarden kon worden voortgezet. De weilanden grenzend aan de boerderij boden voldoende ruimte voor buitentrainingen en konden verder worden gebruikt als graasgebieden voor de dieren. Het geheel had een uitstraling van een middeleeuwse boerderij, maar dan wel een boerderij die voldeed aan alle wensen en gemakken van deze tijd.

Op de van robuuste klinkers voorziene paddock gelegen tussen de boerderij en de trainingshal was het op deze vroege zaterdagochtend al een drukte van belang. De eigenaar van de manege was zelf op vakantie, maar de drie vaste medewerkers van het bedrijf waren, geholpen door een paar vrijwilligers, al druk aan het werk. Rolien Jorissen was een van die vrijwilligers. Deze jonge vrouw met haar lange blonde haar stond met blossen op haar wangen te praten met een van de vaste medewerkers van

de manege. Rolien was al jarenlang bezeten van alles wat met de paardenwereld te maken had. Ze was al lange tijd bevriend met Alette, de dochter van de eigenaar van het complex, en vrijwel iedere zaterdag hielp ze als vrijwilligster bij het vele werk dat verricht moest worden. Ze was nergens te beroerd voor en ook wanneer de stallen moesten worden uitgemest, konden ze een beroep op haar doen. Haar eigen paard, de merrie Xantippe, had ze al jaren bij de manege gestald. Ze had het dier net geborsteld en na de koffiebreek zouden de meeste paarden naar de weilanden worden gebracht zodat de dieren konden genieten van het frisse voorjaarsweer. De eigenaar van het complex, de zestigjarige Ruud Vlaming, had zijn fortuin verdiend in de onroerendgoedsector. Vijf jaar geleden was hij gescheiden en vrijwel direct daarna getrouwd met de veel jongere Danielle. Danielle was een paar jaar ouder dan Rolien, maar qua uiterlijk leken ze wel iets op elkaar. Ze hadden hetzelfde spitse gezicht en lang blond haar. Toch waren de beide vrouwen absoluut geen vriendinnen van elkaar. Rolien vond de nieuwe echtgenote van Ruud Vlaming maar een arrogant mens die een beetje neerkeek op iedereen die bij het werk op de manege betrokken was. Alette, de dochter uit het eerdere huwelijk van Ruud, was wel de hartsvriendin van Rolien en de beide vrouwen hadden hun passie voor de paardensport gemeen. Helaas ging het met Alette niet zo goed. Ze had een ernstig auto-ongeluk gehad en was nu al meer dan een jaar aan het revalideren. Paardrijden was voor haar voorlopig niet aan de orde.

De volgende dag zou Danielle deelnemen aan een dressuurwedstrijd in Den Bosch en zoals vrijwel iedere zaterdagmorgen werkte ze ter voorbereiding op een wedstrijd met haar paard Floris een training af in de hal van het complex. Maar die wekelijkse routine ging vandaag niet door. Gehaast had ze zich die ochtend in de koffiecokner, die was ondergebracht in een hoek van de binnenmanege, gemeld en aangegeven dat ze zo snel mogelijk naar haar moeder moest die onverwacht was opgenomen in het ziekenhuis in Enschede. Danielle overlegde even met Carel, de man die iedere zaterdagmorgen haar trai-

ning verzorgde, waarna ze in haar Porsche het manegeterrein afreed. Na haar vertrek kwam Carel naar Rolien en zei:

‘Danielle is naar haar moeder en de training van haar paard Floris gaat dus niet door, maar voor de wedstrijd van morgen lijkt het me toch goed dat Floris een paar oefeningen gaat doen. Het paard is gewend aan die structuur en vandaar mijn vraag. Wil jij in de hal straks een paar dressuuroefeningen met hem doen?’

Rolien werd enthousiast over de vraag van Carel. Ze had wel vaker een oefensessie met het paard van Danielle gedaan. Het temperamentvolle paard van Danielle had een behoorlijk dominant karakter en het was altijd een uitdaging om het dier een dressuurkuur te laten uitvoeren. Floris had veel talent en het dier had al prijzen gewonnen, maar het karakter van het paard vroeg om een strakke begeleiding door de ruiter en die rol sprak Rolien best aan. Na de pittige training die tot volle tevredenheid van Carel verliep, was de man vol lof over de manier waarop Rolien het paard had begeleid. Ook Rolien was in haar nopjes en had volop genoten van de training.

‘Volgens mij vormen jullie een uitstekend duo’, zei Carel en op een serieuze toon voegde hij er met zijn donkere stem aan toe: ‘Je moet er eens over nadenken of je met je eigen paard niet aan wedstrijden wilt gaan deelnemen.’

Maar Rolien had hoofdschuddend geantwoord: ‘Nee Carel, dat ga ik voorlopig niet meer doen. Mijn paard heeft een totaal ander karakter dan Floris. Ze is daar veel te lief voor en ik hoef niet thuis te komen met het bericht dat ik ook nog aan wedstrijden ga deelnemen. Mijn man gaat dat niet pikken’, voegde ze er glimlachend aan toe. ‘Volgens hem breng ik al meer dan genoeg tijd door op de manege.’

‘Mannen’, klonk de gemaakt klagende reactie van Carel. ‘Het blijven lastige schepsels, maar even iets anders. Danielle maakt met Floris na afloop van de training meestal een ritje door het bos richting het kroondomein van paleis Het Loo. Het paard kan dan even de opgebouwde spanning een beetje afbouwen. Wil jij straks ook nog even een ritje maken?’

Rolien stemde in met het voorstel van de trainer en even la-

ter reed ze in een rustig tempo richting het kroondomein. Ze had niet haar jasje meegenomen dat ze altijd droeg wanneer ze met haar paard een tochtje in het buitengebied maakte. Daarom droeg ze het nogal opvallend gekleurde en dik gevoerde jasje van Danielle en die warme jas voelde in de vrieslucht best aangenaam. In de fantastische omgeving van de manege waren een paar uitstekende ruitersporen uitgezet waar je zelfs een stevige galop kon uitvoeren. Floris had ook duidelijk zin in deze spannende rit. Tijdens de dressuuroefening had Rolien duidelijk gevoeld dat het dier eigenlijk een beetje tegen zijn ongedurige karakter in de oefening had afgewerkt. Rolien had wel vaker met dit paard gereden en ze merkte dat het dier tijdens de rit door het bos het keurslijf van de dressuur een beetje los kon laten. Toen ze het paard aanspoorde om de galop te versnellen, voelde ze dat het dier vol energie de snelheid verhoogde. Zowel paard als ruiter genoten van de rit en met haar in de wind wapperende lange blonde haar concentreerde Rolien zich op het samenspel tussen ruiter en paard. Ze was van plan niet al te lang weg te blijven. Er moest nog veel werk worden verricht en de training had eigenlijk al te veel van haar kostbare tijd gekost. Ze besloot nog een minuutje de galop vol te houden om daarna via een ander ruiterspoor gas terug te nemen en dan in een stevige draf terug te keren naar de manege. Af en toe wreef ze gehaast de lange blonde haren uit haar gezicht en even vergat ze de wereld om haar heen. Net op het moment dat ze de teugels wilde aanhalen om het paard het commando te geven vaart te minderen, struikelde het dier. Het leek net alsof de voorbenen van het paard blokkeerden. Een paar seconden daarvoor was er een verbaasde blik in de ogen van de ruiter verschenen. Een tiental meters voor haar zag ze een soort zwarte draad die van de ene boom naar een andere boom op een hoogte van ongeveer twintig centimeter over het ruiterspoor was gespannen. In een reflex haalde ze geschrokken de teugels van het paard naar zich toe, maar haar reactie kwam te laat. De hengel raakte de controle over zijn ranke en gespierde lichaam kwijt en door de hoge snelheid sloeg het zware achterlijf van het dier naar voren en maakte het paard een angstaanjagende koprol. Voordat

Rolien beseftte wat er gebeurde, schoot ze onder het uiten van een angstschreeuw uit het zadel en werd ze naar voren geslingerd. Nog geen seconde later klapte ze keihard tegen de grond. Samen met het paard rolde ze naar de berm naast het ruiterspad en sloeg vervolgens met haar hoofd tegen een grote steen die in de berm lag. Door de val smakte ook het lijf van het ongelukkige paard tegen de grond en het dier raakte daarbij met zijn zware achterlijf de benen van de op de grond liggende Rolien met een krakend geluid als gevolg. Het gewicht van het paard had haar beide onderbenen gebroken. Direct na de valpartij trad er een vreemde stilte in. Het geluid van het gekletter van de hoeven van het paard was plotseling gestopt en had plaats gemaakt voor het gesnuif van de ademhaling van het gewonde dier. Het was het enige geluid dat hoorbaar was in het verlaten bos. Rolien lag bewegingloos half op haar rug en de blonde haren hingen in slierten langs haar gezicht. De jonge vrouw was bewusteloos en had geen enkel besef van datgene wat haar was overkomen. De stilte werd na het verstrijken van een kleine minuut verbroken door het gekraak van takken dicht bij de plek van de rampzalige valpartij. Uit het bos kwam een man tevoorschijn. Hij was donker gekleed en op zijn hoofd droeg hij een grijs mutsje dat hij tot over zijn oren had getrokken. Hij keek een paar keer schichtig om zich heen en liep daarna gehaast naar de nog steeds doodstil op de grond liggende Rolien. De jonge vrouw had haar ogen gesloten en haar ademhaling haperde af en toe. Kennelijk had ze veel pijn, maar daar had ze zelf geen enkel besef van. De man, die zwarte handschoenen droeg, knielde bij het lichaam van de jonge vrouw neer, trok de rits van zijn jack open en haalde een blauw kussentje tevoorschijn. Het leek alsof de man de noodzakelijke eerste hulp ging verlenen, maar zijn echte bedoelingen waren weerzinwekkend. Hij draaide de vrouw op haar rug en een paar seconden later drukte hij met volle kracht het kussentje over de mond en neus van het slachtoffer en belette op die manier haar ademhaling. Even kwam het lichaam van de vrouw in verzet. Een paar seconden sperde ze haar ogen wagenwijd open en begon haar lichaam schokkende bewegingen te maken, maar het verzet van haar toch al

zwaargehavende lichaam had geen zin. Met alle kracht die nog in haar was, graaide ze nog wel het mutsje van het hoofd van haar belager en met haar gehandschoende handen greep ze de hardos van haar belager vast. Helaas, het verzet van Rolien was kansloos. Met een verbeten grijns op zijn gezicht bleef de man het kussen nog ruim een minuut lang op het gezicht van de vrouw duwen. Daarna stopte hij het kussen weer in zijn jack. Aansluitend boog hij zijn hoofd voorover en draaide zijn rechteroor naar het gezicht van het levenloze lichaam van de vrouw. Na een paar seconden ingespannen geluisterd te hebben rechtte hij zijn rug en tevreden stelde hij vast dat de vrouw niet meer ademde. Met een kille blik in zijn ogen bevoelde hij met zijn vingers de hals van de vrouw en knikkend stelde hij vast dat de halsslagader geen pulserende beweging meer maakte. Zijn mis-sie was geslaagd, de vrouw leefde niet meer en zijn opdrachtgever kon tevreden zijn. Gehaast stond hij op, liep een paar meter terug, haalde de vergrendeling van de dunne staaldraad die hij over het pad had gespannen, rolde de draad op en nadat hij een paar keer gehaast om zich heen had gekeken, liep hij op een drafje het bos weer in. De staaldraad had perfect zijn werk gedaan en zoals hij had gepland de val van het paard veroorzaakt. Aansluitend was de moord op de jonge vrouw een fluitje van een cent geweest. Honderd meter verderop had hij zijn auto bij een smal bosweggetje geparkeerd. Na terugkomst bij de auto klikte hij op de afstandsbediening van de auto waarna de kofferdeksel van de zwarte Mercedes langzaam naar boven ging. Hij stopte de staaldraad en het gebruikte kussentje in een plastic tasje dat hij wegduwde in een van de bagagevakken. Toen hij achter het stuur van zijn auto had plaatsgenomen, pakte hij het stuur vast en haalde een keer diep adem. Dit was weliswaar niet de eerste moord die hij had gepleegd, maar de actie had natuurlijk wel de nodige spanning opgeroepen en nu de klus achter de rug was, moest hij zich toch even ontspannen. Aansluitend startte hij de motor van de auto en reed hij, net alsof er niets was gebeurd, over de onverharde en kronkelende bosweg terug naar de bewoonde wereld. Al rijdend probeerde hij zijn mobieltje uit zijn jaszak tevoorschijn te halen, maar dat lukte niet

goed. Door het gefriemel was hij even afgeleid en raakte hij met het rechter voorwiel van zijn auto de hobbelige berm van het weggetje en nog voordat hij met een ruk aan het stuur de situatie weer kon aanpassen, was hij met de rechter voorkant tegen iets hards gebotst. Vloekend trapte hij op de rem, stapte vervolgens uit en stelde geërgerd vast dat hij een betonpaaltje had geraakt. Het was een zogenaamd gemeentepaaltje dat aangaf dat hij het grondgebied van de gemeente Apeldoorn was binnengereden. Overal waren dit soort onopvallende paaltjes geplaatst waarvan de daadwerkelijke waarde alleen maar symbolisch was. Gelukkig stelde hij vast dat de schadde meeviel. Van het betonnen paaltje was een stukje afgebroken en de paal was door de aanrijding een beetje scheef komen te staan. Een vluchtige inspectie van zijn auto leverde het beeld op van een kleine deuk aan de onderkant van de auto. Toch was door het voorval zijn humeur danig verpest en om de opgelopen spanning een beetje af te reageren trapte hij met een woest gebaar tegen het betonnen paaltje, maar dat had natuurlijk geen enkel effect. Een paar seconden bleef hij besluiteloos staan kijken, daarna draaide hij zich resoluut om, keek nog een paar keer om zich heen, stapte weer in zijn auto en reed weg.

Toch was de moordenaar iets ontgaan en dat was de gestalte van een al wat oudere man die gekleed in een groen camouflagepak de afgelopen uren in het bos had rondgebanjerd om gewapend met een professionele fotocamera mooie shots te maken van een groepje edelherten dat zich in het kroondomein rond paleis Het Loo ophield. Een gedeelte van de landgoederen van het paleis was weliswaar verboden gebied voor particulieren, maar daar had de hobbyfotograaf zich weinig van aangetrokken. Hij was er al vaker in geslaagd om op het gedeeltelijk verboden terrein de fraaiste plaatjes te schieten van de robuuste dieren en ook de afgelopen uren waren de omstandigheden hem welgezend geweest. Hij had een groot aantal magnifieke foto's gemaakt van herten die in de vroege ochtenduren bij een drinkplaats hun dorst hadden gelest. De fotograaf was op weg naar het bospad waar hij zijn fiets in een dichte bosschage had verstopt. Hij was bewust niet met de auto gekomen. Een geparkeerde auto zou

alleen maar opvallen en wellicht de aandacht trekken van de Marechaussee die belast was met de bewaking van het paleis en zijn omgeving. Onderweg naar zijn fiets had hij bij de bosrand het ongelukje van de chauffeur van de zwarte Mercedes zien gebeuren. Kennelijk had de bestuurder een moment niet opgelet en was tegen het betonnen paaltje gebotst. Hij wist eigenlijk niet waarom maar hij had, nadat de bestuurder was uitgestapt, een paar foto's gemaakt van de auto en de man. Even dacht hij dat het een auto van de Marechaussee of politie was geweest. Toen de bestuurder weer was ingestapt en in zijn richting reed, was de fotograaf door zijn knieën gezakt en had hij zich een beetje verscholen achter wat struikgewas. Nadat de auto uit het zicht was verdwenen, rechtte hij zijn rug en liep hij verder naar de plek waar hij zijn fiets had verborgen. Een paar minuten later was hij het voorval met de auto eigenlijk alweer vergeten en eenmaal thuisgekomen sloeg hij de foto's die hij in de vroege ochtend had gemaakt, waaronder de foto's van de man die tegen het betonnen paaltje was gereden, op in de fotobestanden van zijn computer.

Hoofdstuk 2

Een paar weken na de dood van Rolien stond haar man Lennard Jorissen voor het grote raam in de woonkamer van zijn huis en staarde wezenloos naar buiten. Het was drie uur in de nacht en voor de zoveelste keer in de afgelopen weken kon hij de slaap niet vatten. Het was regenachtig weer en de neerdalende regendruppels glommen als pareltjes in het licht van de voor zijn huis staande straatlantaarn. Het weer was de laatste weken dramatisch geweest, maar er was gelukkig een weersverbetering op komst. De weerkundigen voorspelden een paar droge dagen en ook de temperaturen zouden in het late voorjaar zelfs zomerse waarden kunnen bereiken. Lennard was als hoofdinspecteur werkzaam bij de politie in de politieregio Oost-Nederland en teamleider van een van de researchteams dat zich richtte op de bestrijding van de zware en georganiseerde criminaliteit. De dood van zijn vrouw had zware gevolgen voor zijn leven dat in de ogen van de politieman eigenlijk tot stilstand was gekomen. Met een totaal onverwachte mokerslag was het toekomstbeeld van het nog jonge stel aan gruzelementen geslagen. Rolien betekende alles voor hem en de gedachte dat hij haar voor altijd zou moeten missen was langzaam tot hem doorgedrongen. De eerste weken na haar dood waren als een roes aan hem voorbijgegaan, maar nu kreeg hij het besef wat haar dood echt voor hem ging betekenen. Weg waren alle mooie plannen die ze samen hadden gesmeed en dat geluksgevoel had plaatsgemaakt voor een onbeschrijfelijk gevoel van leegte. Een leegte die bovendien gekoppeld was aan intens verdriet. Ze hadden een paar maanden voor de dood van Rolien hun appartement verkocht en pas een paar weken geleden hun intrek genomen in hun nieuwe huis. Een prachtig huis van het type twee-onder-één-kap met een riante tuin en zelfs een dubbele garage. De verhuizing was ingegeven vanuit hun kinderwens en ze vonden beiden dat een woning met een tuin in dat beeld paste. Het liefst hadden ze een stap gemaakt naar een vrijstaand huis, maar dat was financieel

niet goed haalbaar gebleken. Daarvoor waren de vraagprijzen van de vrijstaande huizen te hoog, maar met de aangekochte twee-onder-één-kapper hadden ze beiden een uitstekend alternatief gevonden. Ze hadden voor de aankoop van dit huis al een paar huizen bekeken en uiteindelijk dit mooie huis gekocht. Her en der in het huis stonden verhuisdozen die nog moesten worden uitgepakt, maar na de dood van Rolien had Lennard niet de moed kunnen vinden de dozen uit te pakken. Het blij gevoel van de verhuizing was resoluut verdwenen en hun mooie toekomstdroom was als een zeepbel uit elkaar gespat.

Collega's van een ander rechteam hadden samen met forensisch specialisten de dood van Rolien onderzocht en vastgesteld dat Rolien het slachtoffer was geworden van een noodlottig ongeval. Haar paard was op een ongelukkige manier gestruikeld en het dier had daarbij zijn beide voorbenen gebroken. Als gevolg van deze rampzalige valpartij was Rolien uit het zadel geslingerd en had daarbij een schedelbasisfractuur opgelopen. Inwendige bloedingen waren haar fataal geworden. Haar overlijden was mede veroorzaakt door het feit dat ze pas na een uur door verontruste medewerkers van de manege was gevonden. De gemeentelijk schouwarts had haar lichaam onderzocht en was tot de conclusie gekomen dat ze door de ontstane inwendige bloedingen geen enkele overlevingskans had gehad. Ook voor de arts stond vast dat de dood van Rolien kon worden beschouwd als een noodlottig ongeval en er was voor de arts geen enkele aanleiding geweest om te veronderstellen dat er een misdrijf in het spel zou kunnen zijn geweest.

In de week na haar overlijden had Lennard de warme steun gevoeld van zijn naaste familie en een groepje hechte vrienden en collega's. De plechtige, maar emotievolle crematieplechtigheid had plaatsgehad in het begrafeniscentrum Heidehof in Apeldoorn. Lennard was erin geslaagd het gedicht dat hij na de dood van zijn geliefde had geschreven, ondanks het feit dat opgekropte zenuwen hem door zijn keel gierden, op een rustige toon voor te lezen. Na het lezen van het gedicht had hij bijna een minuut lang met gebogen hoofd en met gesloten ogen bij de kist gestaan. Tijdens die kille ongemakkelijke stilte was zijn

zus naar hem toegekomen en had hem voorzichtig bij de arm gepakt en gevraagd of alles in orde was, maar Lennard had geknikt en gezegd dat het wel ging en dat hij zo weer zou gaan zitten. Na de plechtigheid, waarin zowel familie als vrienden hun verdriet, maar ook hun warme gevoelens voor Rolien hadden uitgesproken, was het gezelschap vertrokken naar het restaurant dat was gesitueerd bij het wandelgebied Het Leesten. Een gedeelte van het restaurant was afgezet zodat Lennard, zijn familie en vrienden in alle rust bij elkaar konden zijn. Marielle, de zus van Lennard, had erop gestaan dat haar broer na afloop van het informele samenzijn met haar mee naar huis zou gaan, maar dat voorstel had hij afgewezen. Hij wilde naar zijn eigen huis, de plek die ze samen hadden uitgezocht om hun verdere leven door te brengen.

Die avond had hij gehuild als een klein kind en alle opgekropte emoties van die week waren als een ontploffing naar buiten gekomen. Die bewuste nacht had hij uitgeblust uren op bed gelegen en naar het plafond liggen staren, zich afvragend wat hij nu met zijn verdere leven moest doen. Antwoorden op die vraag had hij natuurlijk niet gekregen en na die nacht was hij langzaam tot het besef gekomen dat zijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn. Rolien was er niet meer en ondanks dat schrijnende en blijvende verdriet moest hij proberen de draad van het leven weer op te pakken. Met zijn nuchtere karakter realiseerde hij zich dat blijven hangen in het verdriet niet de juiste houding was. Rolien en hij hadden eigenlijk nooit echt gesproken over de dood van een van hun beiden, maar hij wist zeker dat Rolien niet wilde dat hij na haar onverwachte dood als een soort mummie door het leven zou gaan. Na haar dood had hij lange gesprekken gevoerd met een paar goede vrienden en zijn zus met wie hij altijd een goede band had gehad. Op haar advies had hij ook een psycholoog in de arm genomen. De gesprekken met deze vrouw hadden een helende werking op zijn gemoedstoestand gehad. Niet dat hij nu vrolijk en fluitend door het leven ging, maar hij kon het verlies van Rolien, weliswaar met vallen en opstaan, een plekje geven. Zijn superieuren en collega's bij de politie hadden de afgelopen periode intens met hem meegeleefd. Een paar uur na het over-

lijden van Rolien had een van zijn leidinggevend en hem thuis opgezocht en hem het verschrikkelijke nieuws verteld.

Lennard had tijdens zijn loopbaan bij de politie meermalen een soortgelijk bericht bij familie van een overledene moeten overbrengen en hij kende de emoties die dat bericht teweegbracht bij de familie van de persoon die om het leven was gekomen. In de loop van de tijd was hij dit soort gebeurtenissen vergeten, maar een paar daarvan zouden hem altijd bijblijven. Vooral die ene keer dat hij jonge ouders moest vertellen dat hun zesjarig kindje op school van een speeltoestel was gevallen en daarbij ernstig hersenletsel had opgelopen met de trieste dood tot gevolg. Het ongeloof en verdriet dat direct na het overbrengen van het bericht bij de ouders was ontstaan, was ongekend. Maar Lennard was een professional en een door de praktijk geharde politieman die dat alles een plekje had kunnen geven. Persoonlijk ging het hem niet aan en waren het eigenlijk volslagen vreemden aan wie hij het bericht had overgebracht. Maar nu, nu was hem hetzelfde overkomen en zat hij aan de verkeerde kant van de tafel. Hij was niet de boodschapper, maar de ontvanger van het slechte nieuws. Na een uurtje in de woonkamer te hebben gezeten kroop hij alsnog in bed en gelukkig slaagde hij erin nog een paar uur te slapen.

Klokslag zeven uur in de ochtend ging zijn wekker af. Lennard schrok wakker en met een woest gebaar sloeg hij met zijn hand op de wekker met de bedoeling een knopje in te duwen zodat het schelle elektronische geluid zou stoppen, maar zijn coördinatievermogen was nog niet helemaal in orde. Hij raakte de wekker verkeerd en met een rammelend geluid viel de wekkerradio op de parketvloer naast zijn bed. Met de pest in zijn lijf schoof hij het donsdek van zich af en liet zich half uit bed glijden, pakte het gevallen apparaat van de grond en duwde op het knopje bovenop het toestel. Het schelle geluid stopte en Lennard rolde zich weer op zijn rug. Even sloot hij zijn ogen en gunde zich de tijd echt wakker te worden. Vrijwel direct dacht hij aan zijn werk. Het zou vandaag een moeilijke dag worden. Hij had in overleg met zijn leidinggevende besloten dat hij zich vandaag weer op het politiebureau aan de Europaweg zou

melden. Niet dat hij zin had om weer aan het werk te gaan, maar hij had zichzelf gedwongen die stap te maken. Vorige week was hij voor het eerst na de dood van Rolien weer in het bureau geweest en alhoewel de collega's hem hartelijk en met warme gevoelens hadden begroet, was hij na een uurtje weer vertrokken en eenmaal thuisgekomen door emoties overmand en compleet ingestort. Met de handen voor zijn gezicht had hij minutenlang als een kind zitten huilen. Pas een uurtje later had hij zijn emoties weer enigszins onder controle gekregen. In de badkamer had hij zich een beetje gewassen en terwijl hij zijn donkere krullen had gekamd, zag hij in de spiegel een paar holle ogen die hem wezenloos aanstaarden. Maar dat alles was alweer een week geleden en hij had zichzelf de opdracht gegeven vandaag weer echt aan het werk te gaan. Hij zag er bergenhoog tegenop, maar hij moest die stap maken. Hoe langer hij die stap uitstelde, hoe moeilijker het zou worden. Hij had afgesproken dat hij zich vanmorgen zou melden en voor het eerst sinds lange tijd weer zou deelnemen aan de dagelijkse teambespreking van het rechteamteam waaraan hij al een paar jaar leiding gaf. Het team bestond uit een twintigtal rechteamers die zoals altijd een aantal projecten onder handen hadden. Zijn team hield zich met name bezig met de aanpak van vormen van zware criminaliteit en dan vooral gericht op de handel in verdovende middelen. De tactische rechteamers kregen bij de onderzoeken professionele ondersteuning van forensische specialisten en collega's die kennis hadden op het gebied van het opsporen van criminele vermogens. De bundeling van die kennis vormde de sleutel voor het opsporen van de daders van drugshandel waarbij criminele vertakkingen regelmatig naar meerdere landen liepen. Lennard had zich na een aantal jaren bij de uniformdienst met hart en ziel op het rechteamwerk gestort. Dat werkteerrein was voor hem de reden dat hij zich nu alweer meer dan twintig jaar geleden bij de politieacademie had aangemeld. Hij had nog geen dag spijt gehad van die keuze. Geen werkdag was hetzelfde en die onvoorspelbaarheid vond hij nog steeds de grootste uitdaging. Maar na de dood van Rolien was hij daar niet zo zeker meer van. Frank Visscher, zijn plaatsvervanger binnen het re-

chercheteam, had hem na het noodlottige ongeval van Rolien wekelijks bezocht. Frank had het postuur van een kleerkast in wie Lennard, vanaf de eerste dag dat ze samenwerkten, een blind vertrouwen had. Er waren tijdens het werk periodes dat ze uren in elkaars gezelschap waren geweest en dat had een meer dan collegiale band geschapen. De beide mannen hadden vrijwel dezelfde opvattingen over de manier waarop het researchewerk moest worden uitgevoerd. Samen met hun team hadden ze de afgelopen jaren uitstekende resultaten behaald, was menig kilootje drugs achterhaald en waren er aanzienlijke criminele vermogens afgepakt. Tijdens de vaak indringende gesprekken tussen de beide mannen, die waren gevoerd na de dood van Rolien, was de band tussen de mannen alleen maar hechter geworden. Frank was een man met een uitstekend luisterend oor en daar had Lennard in die periode grote behoefte aan gehad. Hij kon zijn emoties en twijfels over het leven bij zijn collega kwijt, en af en toe had Frank voorzichtig en gedoseerd bij zijn collega toch weer aandacht gevraagd voor het politiewerk. Hij hoopte van ganser harte dat Lennard zijn werk binnen de politieorganisatie binnen niet al te lange tijd weer zou oppakken. Het was Frank geweest die Lennard ervan had overtuigd dat hij, hoe moeilijk die stap ook zou zijn, een terugkeer naar het werkproces niet te lang meer moest uitstellen.

Vandaag was de dag dat Lennard de rit naar het bureau weer zou maken. Frank had hem vorige week in een lang gesprek bij hem thuis geïnformeerd over de stand van zaken van de lopende onderzoeken en tevreden vastgesteld dat Lennard tijdens dat gesprek weer geïnteresseerd overkwam en iets van zijn oude enthousiasme had laten zien. Ze hadden de afspraak gemaakt dat Lennard vandaag vooral als toehoorder aan de teambespreking deel zou nemen, maar nadat hij vele handen had gedrukt en Frank hem namens hem en zijn collega's van harte welkom had geheten, had Lennard zijn hand opgestoken en het woord genomen. Met zweet in zijn handen had hij even indringend de kring van de mannen en vrouwen van zijn team rondgekeken en nadat hij wat op zijn stoel heen en weer was